

РЕШЕНИЕ

№ 21544

гр. София, 29.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 19.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

като разгледа дело номер **2109** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84 и следващите от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на О. П. Ф., ЛНЧ [ЕГН], гражданка на Н., чрез адв.Т.Л.-САК, против Решение №7-ОК от 08.01.2026г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

В жалбата до съдът се твърди, че атакуваното решение е незаконосъобразно поради съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Административния орган не е изяснил фактите от значение за спора и необосновано не е възприел фактите относими към личното положение на молителя и държавата на произход на същия. Твърди се още, че са налице са предпоставките за допускане на последваща молба по производство за предоставяне на международна закрила, тъй като О. П. Ф. не може да се върне в страната си по произход, поради основателни опасения от преследване. Моли за отмяна на акта и връщане на преписката за ново произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподателят О. П. Ф., редовно призована, се явява лично, представлява се от адв.Т.Л. -САК.

Ответникът по жалбата – Интервюиращ орган при ДАБ при МС, не се явява, представлява се юрисконсулт, редовно упълномощен. Депозира справка за актуалното положение в Н. изготвена от ДАБ.

По фактите:

За първи път чуждата гражданка е подала в ДАБ при МС молба за предоставяне на международна закрила с вх.№РД09-1752/26.11.2018г.С Решение № 1289/26.02.2019г., издадено от председателя на ДАБ при МС на нигерийската гражданка е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.Решението е обжалвано в законоустановения 14-дневен срок пред административния съд в [населено място].С Решение № 4522/ 01.07.2019 г., постановено по адм. дело № 4942/2019 г.,15 състав на Административен съд-София-град (АССГ) е отхвърлил като неоснователна жалбата на чужденката.Търсещата международна закрила е подала касационна жалба до Върховния административен съд (ВАС) и с Решение №8415 от 29.05.2020г., постановено по адм. дело № 10484/2019г.,четвърто отделение на ВАС е оставил в сила първоинстанционното решение.По подадена последваща молба за международна закрила с рег.№УП 20182/31.08.2020г. интервюиращ орган към ДАБ при МС е издал Решение № 30-ОК/14.09.2020г., с което молбата на нигерийската гражданка не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.С Решение №7513 от 23.12.2020г., постановено по адм. дело № 9567/2020г., 3 състав,Първо отделение на АССГ е отхвърлил жалбата на чужденката.По подадена втора последваща молба за международна закрила с рег.№УП 20182/17.09.2021г. интервюиращ орган към ДАБ при МС е взел Решение №31-ОК/01.10.2021г., с което молбата на нигерийската гражданка не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.Издаденият административен акт е обжалван пред АССГ.С Решение № 606 от 04.02.2022 г., постановено по адм. дело № 10256/2021 г., 14 състав, първо отделение на АССГ е отменил решението на интервюиращ орган.Във връзка с дадените задължителни съдебни указания е образувано производство по общия ред по реда на ЗУБ за разглеждане на подадената от чуждата гражданка молба за международна закрила.По молба на чуждата гражданка, заведена с вх. №РД 09-648 от 04.03.2022 г. в РПЦ - С. за предоставяне на международна закрила е взето Решение № 13572/08.09.2022 г. на заместник-председателя на ДАБ при МС, с което на нигерийската гражданка е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут в Република България.Решението е обжалвано пред АССГ в законоустановения 14-дневен срок.С Решение № 963/15.02.2023 г., постановено по адм. дело №9312/2022 г. АССГ,Първо отделение, 69 състав е отменил по жалба на чуждата гражданка Решение № 13572/08.09.2022г. на заместник-председателя на ДАБ при МС и е върнал административната преписката за ново произнасяне. Първоинстанционното решение е обжалвано пред ВАС, който с Решение № 6112 от 08.06.2023г., постановено по адм. дело № 3864/2023 г. на Четвърто отделение е отменил Решение № 963/ 15.02.2023 г. на АССГ и жалбата на О. П. Ф. срещу Решение № 13572/08.09.2022г. на заместник-председателя на ДАБ при МС е отхвърлена.Впоследствие по трета последваща молба за международна закрила рег. №УП 20182/27.11.2023 г. интервюиращ орган на ДАБ при МС е взел Решение № 31-ОК/15.12.2023 г., с което молбата е допусната до производство за предоставяне на международна закрила.На 22.12.2023г. в РПЦ-гр.С. чужденката потвърдила своето искане за предоставяне на международна закрила, като е подала молба с вх. № ОК-13-2865/22.12.2023 г. до председателя на ДАБ при МС и е извършена регистрация по реда на ЗУБ. С Решение № 8883/27.08.2024 г., издадено от председателя на ДАБ при МС на чуждата гражданка е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут, поради липса на предпоставки по чл. 8 и по чл. 9 от ЗУБ. Издаденият индивидуален административен акт е обжалван пред АССГ.С Решение № 22118 от 04.11.2024г., постановено по адм. дело № 20247010709513/2024 г., 54 състав, Първо отделение, АССГ е отхвърлил като неоснователна жалбата на О. П. Ф..Първоинстанционното решение е оставено в сила от Трето отделение на ВАС с Решение № 8075/22.07.2025г., постановено по адм. дело № 474/2025г.По подадена четвърта по ред

последваща молба с рег. № УП 20182/28.07.2025 г. от нигерийската гражданка до председателя на ДАБ при МС е издадено Решение №64-ОК/14.08.2025г. от интервюиращ орган, с което посочената молба не е допусната до производството по общия ред.Издаденият индивидуален административен акт не е обжалван в законоустановения 7-дневен срок и е влязъл в сила.

На 15.12.2025г. в ДАБ при МС е постъпила нова молба от нигерийската гражданка, заведена с вх. №КП-01-8450 с искане за предоставяне на международна закрила в Република България.Посочената молба е пета по ред и по смисъла на параграф 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби се явява последваща.Чуждата гражданка пребивава на българска територия със своята майка О. П. Л.,баща си О. П. К. и малолетната си сестра О. П. Н..С горепосочената последваща молба О. Ф. желае да бъде образувано производство за предоставяне на международна закрила.Мотивира желанието си,като се позовава на решение №12441/03.12.2025г. на ВАС по дело №475/25г.,което касае О. П. Н. нейна сестра.

От доказателствана по делото се установява,че по подадена молба за международна закрила с рег.№УП20181/23.02.2024г. от О. П. Н./сестра на жалбоподателката/,чрез своята майка и законен представител е издадено Решение №9268 от 05.08.2024 г. от председателя на ДАБ при МС, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на чуждата гражданка в Република България.С Решение № 23117/12.11.2024 г., постановено по адм. дело № 9554/2024 г., 21, Първо отделение на АССГ е отхвърлил жалбата на чужденката. След обжалване на първоинстанционното решение Трето отделение на ВАС се е произнесъл с Решение №12441 от 03.12.2025 г., постановено по адм. дело № 475/2025г.,с което е отменил Решение №23117/12.11.2024 г. по описа на АССГ,отменил е и издадения от председателя на ДАБ при МС индивидуален административен акт и е върнал преписката на административният орган.

В решението си от 08.01.2026г. интервюиращият орган при ДАБ е приел,че при преглед на подадената в ДАБ при МС последваща молба с вх. № КП-01-8450/15.12.2025 г. се констатира, че молителката не излага и не заявява, каквито и да било опасения от преследване, репресии и дискриминация в държавата си по произход, конкретно спрямо нея.Не навежда твърдения за опасност от тежки посегателства по отношения на нея при завръщането си в Н..Няма нито един наведен довод, който да сочи, че на територията на Н. животът на чужденката е в риск и тя би била изложена на преследване или на опасност от тежки посегателства.Прието е също в решението ,че сключения в [населено място] договор за наем между българска гражданка в качеството на наемодател от една страна и от друга страна членовете на семейството на нигерийската гражданка,в качеството на наематели, не представлява относимо доказателство по смисъла на ЗУБ, което да сочи за възникнали нови обстоятелства,касаещи личното положение на молителката или относно държавата ѝ по произход, поради което не следва да бъде кредитирано и прието за релевантно по образуваното административно производство.

На следващо място административният орган в решението си е приел също ,че по отношение на представеното и влязло в законна сила съдебно Решение №12441 от 03.12.2025 г., постановено по адм. дело № 475/2025 г. от Трето отделение на ВАС, с което е отменено Решение № 23117/12.11.2024 г., постановено по адм. дело № 9554/2024 г. по описа на АССГ и е отменено и Решение № 9268 от 05.08.2024 г., издадено от председателя на ДАБ при МС, с което е отказано предоставяне на международна закрила на О. П. Н. малолетна сестра на молителката,същото касае лично малолетната ѝ сестра и по никакъв начин не променя факта, че по отношение на молителката в настоящото производство не са налице нови факти или обстоятелства, които да са

от значение за личното ѝ положение или за държавата ѝ по произход.

Посочено е още в решението ,че причините за напускането на Н. от молителката са подробно разгледани в предходното административно производство. Липсват основания да се приеме, че е налице състояние на вътрешен или международен въоръжен конфликт по смисъла на тези понятия, възприети в чл. 9 от ЗУБ и в решение на Съда на ЕС от 17.02.2009 год. по дело С-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, във връзка с член 2, буква д) от същата директива.

С Решение № 7-ОК от 08.01.2026 г.на интервюиращ орган на ДАБ при МС не се допуска последваща молба рег.№ КП-01-8450 от 15.12.2025г. на О. Ф. до производство по предоставяне на международна закрила с мотив, че не се обуславят нови обстоятелства.

Решението е връчено на адресата му на 30.01.2026 г./л.38/

По реда на чл.176 ГПК жалбоподателката направи изявление, в което сподели, че била лесбийка от дълги години ,което е би било и причина да бъде дискриминирана в родината си Н..Също твърди, че се е интегрирала в българското общество.

При така установената фактическа обстановка и като извърши на основание чл. 168, ал. 1 АПК проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването, в законоустановения срок за това по чл. 84, ал. 2 ЗУБ и срещу годен за обжалване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество,жалбата се явява неоснователна, поради следните съображения:

С чл.76б, ал.1 ЗУБ на всеки отделен интервюиращ орган на ДАБ по чл.48, т.10 ЗУБ е възложена компетентността на решаващ орган по чл.2, б."б" от Директива 2013/32/ЕС да извърши по чл.76а ЗУБ и чл.33, ал.2 от Директива 2013/32/ЕС предварителното разглеждане на допустимостта на подадените до властите на Република България последващи молби по § 1, т.6 от ДР на ЗУБ вр. чл.2, б. "р" от Директива 2013/32/ЕС, след което да реши дали да се допуснат или не до производството за предоставяне на международна закрила за разглеждане по същество.

На първо място, оспореното решение е издадено от компетентен административен орган - интервюиращ орган на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ , в установената писмена форма, поради което не са налице основания за прогласяване на неговата нищожност по смисъла на чл. 168, ал. 1 и ал. 2 във връзка с [чл. 146, т. 1 АПК](#), съответно – за отмяна по смисъла на [чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 2 АПК](#)./Заповед №ЦУ-РД05-77/05.02.2024г./л.39/

На второ място, не са допуснати процесуални нарушения, от категорията на съществените, които да ограничават правото на защита на лицето молител и предпоставка за отмяна на оспорения

административен акт съгласно [чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 АПК](#).

Съгласно чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ „в срок до 14 работни дни от подаването на последващата молба за международна закрила интервюиращият орган единствено въз основа на писмени доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю, взема решение, с което не допуска последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила“. От тълкуването на тази разпоредби се обуславя извод, че в тежест на молителя е да представи писмени доказателства на органа, въз основа на които последният да вземе решение. В този смисъл е необходимо да се отбележи, че законът не предвижда задължение за органите на ДАБ при подаване на последваща молба от търсещо закрила лице да му указват, че трябва да представи нови писмени доказателства и да изложи нови обстоятелства.

За нови обстоятелства по смисъла на чл.13, ал.2 ЗУБ следва да се приемат не само тези, които са възникнали след приключване на предходното производство за предоставяне на закрила по ЗУБ, но и такива, които не са били изложени в него, с уточнението да са от съществено значение за личното положение на кандидата или страната му на произход, т.е. релевантни за правилното решаване на основния спор за наличието на материалноправните предпоставки по чл.9 ЗУБ за предоставяне на международна закрила.

Съгласно Решение на СЕС от 10 юни 2021 г. LH срещу Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid по дело C-921/19: Член 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32 предвижда обработване на последващите молби на два етапа. Първият етап е с предварителен характер и има за предмет проверка на допустимостта на тези молби, докато вторият етап се отнася до разглеждането им по същество. Първият етап също се провежда на две стъпки, като всяка от тях е свързана с проверка на отделните условия за допустимост, установени в същите разпоредби. На първо място, чл.40, § 2 от Директива 2013/32 предвижда, че с цел вземането на решение относно допустимостта на молба за международна закрила съгласно чл.33, § 2, б."г" от тази директива, първоначално последващата молба е предмет на предварително разглеждане с цел да се определи дали по тази молба са се появили или са били представени от кандидата нови елементи или нови факти, които са свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 2011/95. Само ако действително са налице такива нови елементи или факти спрямо първата молба за международна закрила, разглеждането на въпроса за допустимостта на последващата молба продължава в съответствие с чл.40, § 3 от тази директива, за да се провери дали тези нови елементи и факти увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговори на условията за предоставяне на този статут. Според тълкуването на СЕС, предоставено в т.58 от Решение от 13 юни 2024 г. по дело C-563/22: чл.40 от Директива 2013/32, разглеждан във връзка с чл.12, § 1, б."а", второ изречение от Директива 2011/95, трябва да се тълкува в смисъл, че органът, който се произнася по основателността на последваща молба за международна закрила, е длъжен да разгледа фактите, представени в подкрепа на тази молба, включително когато тези факти вече са били преценени от органа, който окончателно е отхвърлил първата молба за международна закрила.

На трето място, следва да се извърши преценка за законосъобразността на акта – издаден ли е той в съответствие с материалния закон и неговата цел.

Съгласно чл. 76а ЗУБ „преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2“. От

тълкуването на тези разпоредби се обуславя извод, че предпоставка за уважаване на последващата молба за международна закрила е чужденецът да се позове на нови обстоятелства, които обаче следва да се отнасят съществено за личното му положение или държавата по произход. Тези нови обстоятелства следва да бъдат доказани с допустими, необходими и относими доказателства, каквито по преписката липсват. В случая не се установява каквато и да е било промяна в нейното лично положение, основано на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, или същата да е била подложена на екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или да са отправяни тежки заплахи срещу живота и или личността и като цивилно лице поради безогледно насилие при наличие на въоръжен международен или вътрешен конфликт, които да са от толкова съществено значение, че да се обуслови допустимост на подадената последваща молба. **Не са налице и данни за събития, осъществили се след напускането на Н., вкл. и за дейност, извършена от жалбоподателката, и които да са от съществено значение при извършване на преценка дали е промяна в личното положение на жалбоподателката.** В случая не са обосновани твърдения за осъществено спрямо молителката преследване поради някоя от причините по чл. 8, ал. 1 във връзка с ал. 4 ЗУБ. Не се констатира и, че на същата са нарушени основни права или е осъществена съвкупност от действия, които да доведат до нарушаване на основните и права, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост. Процесното съдебно решение посочено в молбата касае малолетната и сестра, но същото е неотнормимо към бежанската и история и не е ново обстоятелство. Също липсват **доказателства, че с оглед постановеният съдебен акт административният орган е приел, че са налице предпоставките да бъде предоставена закрила на малолетната и сестра от което и да следват предпоставки за предоставяне на статут на други членове на семейството и по см. чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 ЗУБ**, а именно – член от неговото семейство по смисъла на легалната дефиниция на § 1, т. 3 ДР ЗУБ да има предоставена международна закрила. Анализът на фактите, изложени от жалбоподателката настоящото производство сочи на извода, че по отношение на нея не е било осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 4 и ал. 5 ЗУБ, което да се основава на някоя от причините, посочени в чл. 8, ал. 1 ЗУБ. В обясненията дадени пред съдът /подробно обсъждани в предходни производства/ няма нито едно обосновано твърдение за проявено спрямо нея действие или съвкупност от действия на **преследване по смисъла на закона от страна на официалните власти в Н. с оглед твърдяната и сексуална принадлежност.** В тази връзка, от материалите по преписката не може да се направи извод за осъществено спрямо чужденката преследване по чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, изразило се в действия измежду посочените в ал. 5 на същата норма, поради което не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие "основателни опасения от преследване". Настоящият състав следва да посочи, че действително, в Решение на Съда на ЕС от 7 ноември 2013 година по съединени дела C-199/12 – C-201/12 по отправени преюдициални запитвания е прието за безспорно, че сексуалната ориентация на дадено лице представлява характеристика, до такава степен съществена за неговата идентичност, че не би следвало от лицето да се изисква да се откаже от нея. Прието е също, че член 10, параграф 1, буква "г" от Директива 2004/83/ЕО следва да се тълкува в смисъл, че наличието на наказателно законодателство, което е насочено конкретно към хомосексуалните лица, позволява да се

установи, че тези лица трябва да се разглеждат като съставляващи отделна социална група. Прието е и че предвиденото от законодателна разпоредба наказание лишаване от свобода, с което се наказват хомосексуални действия, е възможно само по себе си да представлява акт на преследване по смисъла на член 9, параграф 1 от Директивата, ако то действително се прилага в приелата такова законодателство страна на произход. Жалбоподателката сочи, че била дискриминирана в страната си когато е била ученичка/без да посочва детайли на тези обстоятелства/, като не твърди, че официалните власти са я преследвали заради нейната ориентация. За да е налице преследване е необходимо съответните действия да бъдат достатъчно сериозни по своето естество или по повторения си характер, за да представляват тежко нарушение на основните права на човека, и по-конкретно на абсолютните права, за които няма никаква възможност за дерогация по силата на член 15, параграф 2 от ЕКПЧ (т. 51). Като преследване би могло да бъде прието и при съвкупност от различни мерки, включително нарушения на правата на човека, които са достатъчно тежки, за да засегнат индивида по начин, сравним с посоченото в член 9, параграф 1, буква а) от Директивата (т. 52). От анализа на доказателствата по делото е видно, че при извършване преценка за наличие на преследване/основателни опасения от преследване по повод хомосексуалната ориентация на жалбоподателката, административният орган в предходни производства е анализирал бежанската и история, която е приета за недостоверна, не са посочени нови обстоятелства в настоящото производство освен твърденията които са били обсъждани многократно, както в съдебни така и административни актове по реда на ЗУБ, образувани по молба на О. Ф..

На следващо място предвид изложеното в последващата молба подлежи на анализ ситуацията в държавата и произход – Н.. Видно от оспореното решение в страната по произход насилието в Н. няма повсеместен характер, а е по-скоро спорадично. Действащите и легитимни сили за сигурност в страната полагат необходимите усилия да за овладяване на положението. Независимо от продължаващата от години несигурност, животът в Н., държава с най-многобройно население в А., протича нормално, без вътрешни сътресения. Не са налице данни за значителни имиграционни потоци от Н. към съседни африкански държави или към Европа, като повечето граждани, които напускат страната са икономически имигранти, целящи да намерят по-добро заплащане или по добър стандарт на живот. Липсват основания да се приеме, че е налице състояние на вътрешен или международен въоръжен конфликт по смисъла на тези понятия, възприети в чл. 9 от ЗУБ и в решение на Съда на ЕС от 17.02.2009 год. по дело С-465/07, по тълкуването и прилагането на член 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, във връзка с член 2, буква д) от същата директива. В тази връзка дори и да се приеме, че са налице нови обстоятелства, касаещи ситуацията в Н., от същите не се следва извод за наличие на въоръжен конфликт, който би довел до безогледно насилие, така че да би се променила волята на интервюиращия орган да допусне разглеждането на молбата. Този извод не се променя и от представената по делото актуална справка за Н. от 24.03.2026г.

Поради което съдът приема, че оспореното решение е законосъобразно, поради което и

жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

На основание [чл. 172, ал. 2 АПК](#), чл. 85, ал. 3 във връзка с чл. 84, ал. 2 ЗУБ **Административен съд София-град,34 състав,**

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата О. П. Ф.,Л., гражданка на Н.,чрез адв.Т.Л. -САК,против Решение №7-ОК от 08.01.2026г.на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на основание [чл. 138, ал. 3 във връзка с чл. 137 АПК](#).

съдия: